

med Nødvendighed maa fremkalde en saadan Forandring. Vort Land er jo ikke det eneste Sted, hvor man har en civil Krigsminister, men alle de Steder, hvor man har det, har man Kauteler, der gøre det muligt. Dem have vi ingen af her. Man har navnlig i Italien og Norge og ogsaa andre Steder, tror jeg, søgt at ordne Forholdene paa bedste Maade ved Lovbestemmelser. Saadanne have vi ikke, men saadanne maa vi nødvendigvis have. Naar vi først have faaet dem, kan der være Tale om en Ordning af Krigsministeriet. Men naar den ærede Forsvarsminister ved Forelæggelsen af Loven i Gaar kaldte den en Smaalov, der ikke tilsigtede andet end at give Lovbestemmelser for noget, som i lang Tid havde eksisteret, og som havde sin Rod i kongelige Anordninger, maa jeg i denne Anledning gøre opmærksom paa, at Krigsministeriet vistnok i 1868 forelagde Lovforslag om Krigsministeriets Ordning, men at Folketinget ikke vilde gaa ind derpaa. Man fik saa udvirket en kongelig Anordning. Men er der nogen kongelig Anordning, som nogen Sinde er bleven angrebet i Rigsdagen, saa er det denne. At den bestemte Embedsmændenes Antal, og at den bestemte, at der paa Finansloven skulde bevilges de nødvendige Gager, var sin Sag, men den gav tillige andre Bestemmelser. Den gav blandt andet en Bestemmelse, som sigtede i Retning af, at Tjeneste i Krigsministeriet skulde betragtes som Tjeneste i Hæren, saaledes at Officerer, der var ansatte i Krigsministeriet, skulde kunne forfremmes, som om de stod i Hæren. Det, at Departementschefer og Kontorchefer havde Forfremmelseslister, gav Anledning til Misbrug, som ofte paa-taltes i Tinget, og det forekommer mig, at der ikke er nogen som helst Grund til at gaa hen og sanktionere noget, som man altid har været Modstander af.

Naar man ser tilbage i Tiden, vil det vise sig, at da Krigsministeriet blev oprettet af Krigsminister Tscherning, var det Generalkrigskommissariatet, Krigskollegiet og Generaladjutanturen, der blev slaaede sammen, og igennem lange Tider havde man slet ingen Officerer i Krigsministeriet, eller i det højeste en enkelt Direktør for Kommandoen, eller en Departementschef for første Departement, og her ved befandt Hæren sig den Gang allerbedst. Den Gang blev alt afgjort sagligt, de Mennesker kendte ikke de Personer, de beskæftigede sig med, men ved forefaldende Lejlighed blev Sagerne afgjorte, efter hvad der forelaa i Ministeriet. Men fra det

Øjeblik af — det var navnlig Krigsminister Thomsen, der indførte Forandringen — da man fik Officerer i Massevis anbragte i Krigsministeriet, saa antog Sagen en helt anden Karakter. Det ligger klart for enhver, at naar en Mand er ansat som Officer i Krigsministeriet, vil der komme mange Spørgsmaal til Afgørelse, hvori han er personlig interesseret, og det var urigtigt, men det var menneskeligt, at man ved saadanne Lejligheder traf en Ordning, som ikke var en personlig til Skade, og som oftest gik i Retning af ens personlige Fordel.

Naar der derfor vedtages en Bestemmelse som den, at Officererne skulde kunne vandre ind og ud, vil det give Anledning til Misbrug og til en Misfornøjelse, som har været til Stede, og som naturligvis stadig vil forøges. Med Hensyn til, hvorledes det høje Ting har stillet sig til, hvad der skete den Gang, behøver jeg kun at henvise til, hvorledes man handlede med de Officerer, der var satte udenfor Nummer og atter kom i Tjenesten, navnlig med General Bahnson. Da han gik af som Minister og bagefter blev ansat som kommanderende General, blev der her i Tinget indbragt en Forespørgsel, der endte med de Dagsorden, hvori Folketinget udtalte sin Misbilligelse af, at han var bleven forfremmet til kommanderende General, skønt han var udenfor Nummer.

Nu kommer der en anden Side af Sagen: Er hele den Ordning af Krigsministeriet, der er truffen, i Virkeligheden heldig, vil det være heldigt, at Officererne spadsere ud og ind for at faa Kendskab til Personerne og kunne vejlede Krigsministeriet? Krigsministeren har de Organer, han behøver til sin Vejledning: De kommanderende Generaler og Generalinspektøren. Det var en Fejl, at man i 1868 udskilte Intendanturen. Den burde være bleven i Krigsministeriet. Der er kun een fornuftig Ordning, nemlig at føre Forplejningskorpset tilbage til Krigsministeriet og Generalinspektøren tilbage til Krigsministeriet. Saa har Krigsministeriet den Vejledning, det behøver. Udover det behøves der kun et Sekretariat. Det er en Tanke, som er bleven fremsat for lang Tid siden og er bleven diskuteret mange Gange. Jeg kan godt sige, hvem der var dens oprindelige Ophav. Det var en Mand, der kunde tale ud af Erfaring, afdøde Konferensraad Schmidt, der som ungt Menneske og Volontær i 20 Aars Alderen kom ind i Generalkrigskommissariatet, og som først er bleven afskediget for nogle Aar siden. Han har udtalt, at det var det eneste rigtige,